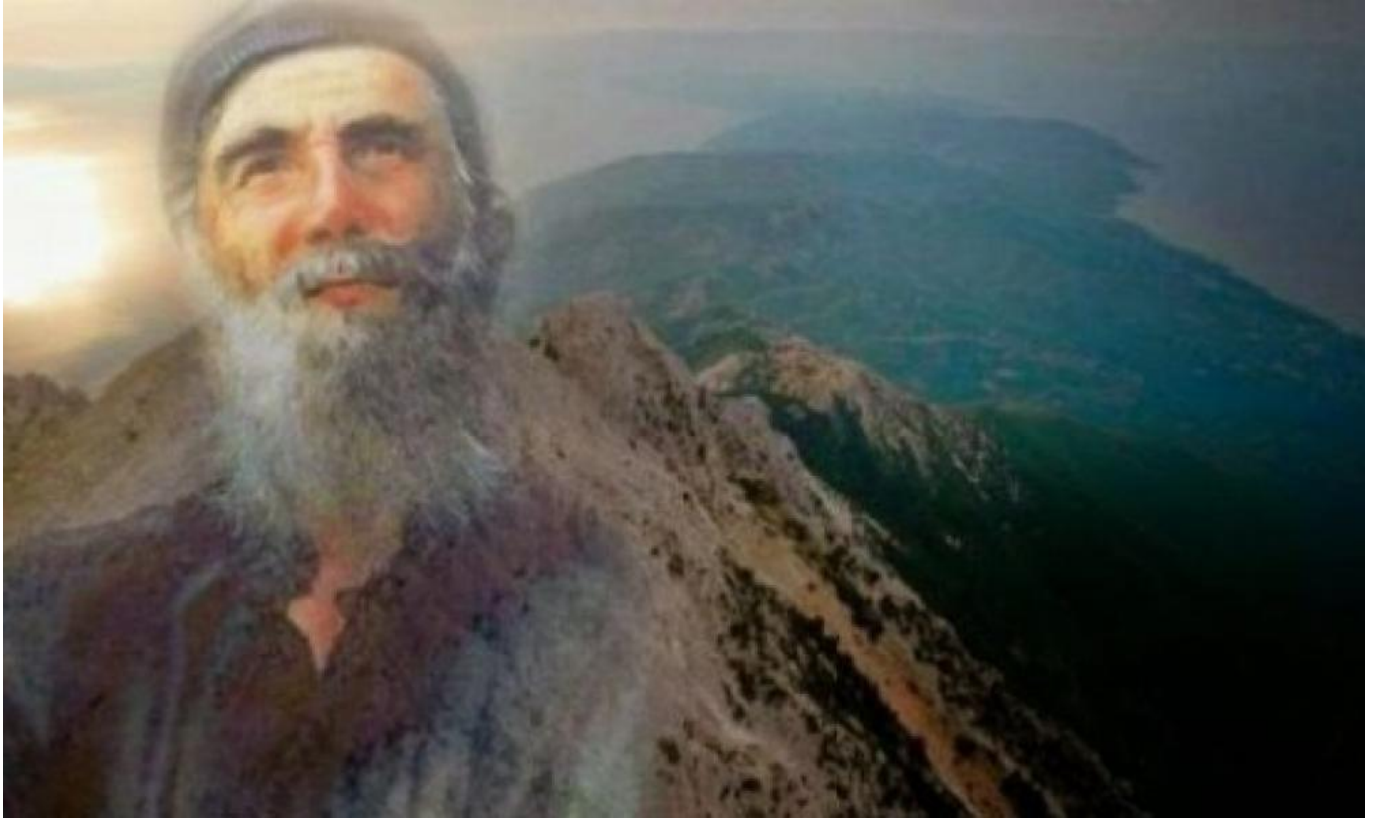
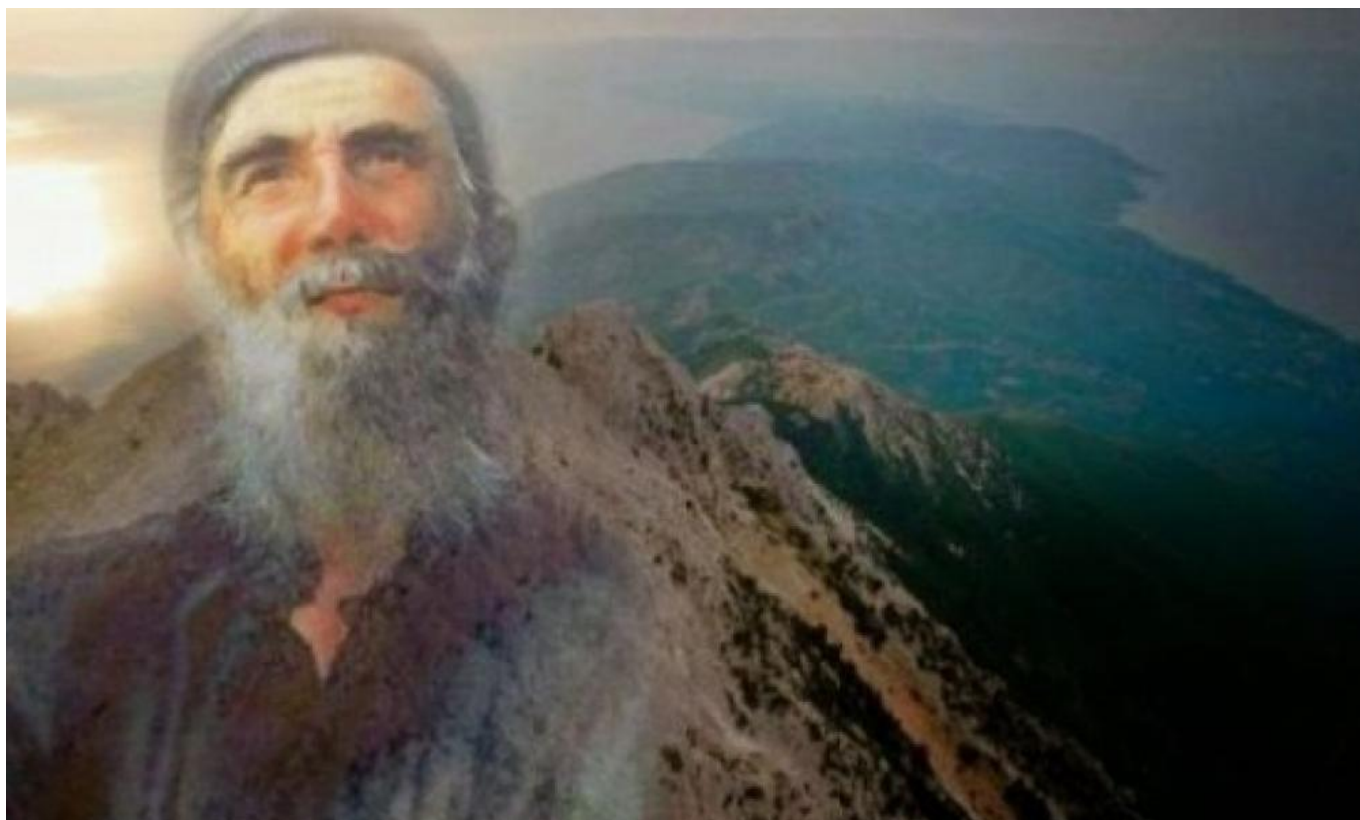

13 Οκτωβρίου 2021

Οι δοκιμασίες και ο πόνος στη ζωή μας (Άγιος Παΐσιος ο Αγιορείτης)

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#)

Σωστή αντιμετώπιση τῆς ἀναπηρίας

- Μία ἀναπηρία, Γέροντα, μπορεῖ νὰ δημιουργήσῃ σύμπλεγμα κατωτερότητος;
- Αὐτὰ εἶναι μπανταλά[i].
- Στους ἀναπήρους ὅμως, Γέροντα, μερικὲς φορές συμβαίνει αὐτό.

- Συμβαίνει, γιατί δὲν τοποθετοῦνται σωστά. Ὅταν καταλάβουν ὅτι ἡ ἀναπηρία εἶναι εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεό, τοποθετοῦνται σωστὰ καὶ ἀπαλλάσσονται ἀπὸ τὴν μειονεκτικότητα. Ὅταν ἓνα μικρὸ παιδὶ ἔχει κάποια ἀναπηρία καὶ δὲν ἔχει βοηθηθῆ, ὥστε νὰ χαίρεται γιὰ τὴν ἀναπηρία του, τότε ἔχει ἐλαφρυντικά, ἂν αἰσθάνεται μειονεκτικά. Ἀλλά, ἂν μεγαλώσῃ καὶ παραμένῃ ἡ μειονεκτικότητα, σημαίνει ὅτι δὲν ἔχει συλλάβει τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς.

Σὲ ἓνα κοριτσάκι, ὅταν ἦταν ἑννέα χρονῶν, παρουσιάσθηκε ὄγκος στὸ μάτι του καὶ οἱ γιατροὶ τοῦ ἀφήρεσαν τὸ ἓνα μάτι. Τὰ παιδιὰ στὸ σχολεῖο τὸ κορόιδευαν καὶ αὐτὸ τὸ καημένο βασανιζόταν. Ὁ πατέρας του ἦρθε στὸ Καλύβι καὶ μοῦ εἶπε τὸ πρόβλημά του.

«Σκέφθηκα, Γέροντα, μοῦ εἶπε, πῶς, ἂν τοῦ παίρνω ὅ,τι μοῦ ζητάει, θὰ τὸ βοηθήσω, γιατί θὰ χαίρεται καὶ θὰ ξεχνᾷ τὴν στενοχώρια γιὰ τὴν ἀναπηρία του. Ναί, ἀλλὰ πῶς νὰ τὸ κάνω αὐτό; Ἔχω ἄλλα πέντε μικρὰ παιδιά, πὺ ζηλεύουν,

γιατί δὲν καταλαβαίνουν».

«Τί εἶναι αὐτά; τοῦ λέω. Αὐτὰ εἶναι μία ψεύτικη παρηγοριά• δὲν εἶναι λύση. Ἄν τοῦ παίρνης τώρα ὅποιο φόρεμα σοῦ ζητάει, μετὰ ἀπὸ λίγα χρόνια θὰ σοῦ ζητήση νὰ τοῦ πάρης καὶ μερσεντές. Πῶς θὰ τὰ βγάλης πέρα; Ὑστερα θὰ μάθη ὅτι μερικοὶ ἔχουν ἀεροπλάνα στὴν ταρατσα τους καὶ θὰ σοῦ ζητήη νὰ τοῦ πάρης ἀεροπλάνο! Τί θὰ κάνης τότε; Προσπάθησε νὰ βοηθήσης τὸ παιδί σου νὰ χαρῆ πού ἔχει ἕνα μάτι. Νὰ αἰσθάνεται ὅτι εἶναι μάρτυρας. Πολλοὺς Μάρτυρες τοὺς ἔβγαζαν τὰ μάτια, τοὺς ἔκοβαν τὰ αὐτιά, τὴν μύτη, καὶ ὁ κόσμος γελοῦσε μαζί τους. Αὐτοὶ ὅμως, ἐνῶ ὑπέφεραν ἀπὸ τὸν πόνο καὶ ἀπὸ τὴν κοροϊδία τῶν ἀνθρώπων, δὲν ὑποχωροῦσαν καὶ ὑπέμειναν ἀκλόνητοι τὸ μαρτύριο. Ἄν τὸ παιδί καταλάβη καὶ ἀντιμετωπίση μὲ δοξολογία τὴν ἀναπηρία του, ὁ Θεὸς θὰ τὸ κατατάξη μὲ τοὺς Ὁμολογητές. Μικρὸ πράγμα εἶναι νὰ οἰκονομήση ὁ Θεὸς νὰ βγάλουν τὸ μάτι τοῦ παιδιοῦ μὲ τέτοιο τρόπο, πού νὰ μὴν πονέση, καὶ νὰ τὸ κατατάξη μὲ τοὺς Ὁμολογητές; Γιατί αὐτὸ δὲν ἔχει ἀμαρτίες νὰ ἐξοφλήση καὶ θὰ ἔχει καθαρὸ μισθὸ ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἀναπηρία».

Μὲ εὐχαρίστησε ὁ καημένος καὶ ἔφυγε ἀναπαυμένος. Πράγματι βοήθησε τὸ κοριτσάκι του νὰ καταλάβη ὅτι ἡ ἀναπηρία του ἦταν εὐλογία ἀπὸ τὸν Θεὸ καὶ νὰ δοξολογῆ τὸν Θεό. Ἔτσι μεγάλωσε φυσιολογικά, σπούδασε φιλολογία καὶ τώρα ἐργάζεται ὡς καθηγήτρια καὶ χαίρεται πιδὸ πολὺ ἀπὸ ἄλλες κοπέλες πού τὰ ἔχουν ὅλα καὶ βασανίζονται, γιατί δὲν ἔχουν συλλάβει τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς.

- Ὅταν οἱ ἄνθρωποι δὲν καταλάβουν τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς, βασανίζονται καὶ μὲ τίς εὐλογίες καὶ μὲ τίς εὐκαιρίες πού τοὺς δίνει ὁ Θεὸς γιὰ τὴν σωτηρία τους. Ἐνῶ, ὅποιος τοποθετεῖται σωστά, ὅλα τὰ χαίρεται. Καὶ κουτσὸς νὰ εἶναι, τὸ χαίρεται! Καὶ νὰ μὴν τοῦ κόβη πολὺ, τὸ χαίρεται. Καὶ φτωχὸς νὰ εἶναι, τὸ χαίρεται.

Καταλαβαίνω βέβαια πόσο δυσκολεύονται οἱ ἀνάπηροι καὶ προσεύχομαι πολὺ γι' αὐτούς, καὶ πιδὸ πολὺ γιὰ τίς κοπέλες. Γιὰ ἕνα ἀγόρι μία ἀναπηρία δὲν εἶναι καὶ τόσο βαρὺ• γιὰ μία κοπέλα ὅμως, πού θέλει νὰ ἀποκατασταθῆ, εἶναι δύσκολο.

Ἰδίως οἱ τυφλοὶ πόσο δυσκολεύονται! Οἱ καημένοι δὲν μποροῦν νὰ ἐξυπηρετηθοῦν• ὅταν περπατοῦν, σκοντάφτουν... Στὴν προσευχή μου ζητῶ ἀπὸ τὸν Θεὸ νὰ δώση στοὺς τυφλοὺς τουλάχιστον λίγο φῶς, γιὰ νὰ μποροῦν κάπως νὰ αὐτοεξυπηρετοῦνται.

- Γέροντα, κι ἐγὼ στεναχωριέμαι πού δὲν μπορῶ νὰ διαβάσω ἔστω ἕνα κεφάλαιο ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο, γιατί δὲν βλέπω καλά. Μᾶς ἔχετε πεῖ πῶς, ἂν διαβάζη κανεὶς κάθε μέρα ἕνα κεφάλαιο, ἀγιάζεται.

- Γιατί νὰ στενοχωριέσαι γι' αὐτό; Ἄν διαβάσης λίγους στίχους ἢ μόνο μία λέξη ἢ

ἀπλῶς ἀσπασθῆς τὸ Εὐαγγέλιο, δὲν ἀγιάζεσαι; Ἄλλωστε ἐσὺ δὲν γνώρισες τώρα τὸν Χριστό. Γιατί δὲν μελετᾷς νοερὰ ὅσα διάβασες ἢ ὅσα ἄκουσες μέχρι τώρα; Ὅλη ἡ βάση εἶναι ἡ σωστὴ τοποθέτηση. Νὰ πῆς: «Τώρα ὁ Θεὸς μὲ θέλει ἔτσι, πρὶν ἀπὸ λίγα χρόνια μὲ ἤθελε ἀλλιῶς». Ἐνας εὐλαβῆς δικηγόρος στὰ γεράματά του δὲν ἔβλεπε καὶ μοῦ εἶπε μία φορά: «Κάνε, ἅγιε Γέροντα, προσευχὴ νὰ μπορῶ λίγο νὰ διαβάζω καὶ νὰ γνωρίζω τὰ προσφιλῆ μου πρόσωπα». «Τὰ προσφιλῆ πρόσωπα τὰ γνωρίζεις καὶ ἀπὸ τὴν φωνή, τοῦ εἶπα. Ὅσο γιὰ τὸ διάβασμα, τόσα χρόνια διάβαζες. Τώρα νὰ λὲς τὴν εὐχή. Φαίνεται ὅτι τώρα ὁ Θεὸς αὐτὸ θέλει ἀπὸ σένα». Καὶ ἀπὸ τότε ὁ καημένος ἔνιωθε μεγαλύτερη χαρὰ ἀπὸ ὅ,τι ὅταν ἔβλεπε.

Ὁ οὐράνιος μισθὸς γιὰ τὴν ἀναπηρία

Ὅταν ἔχουμε κάποια ἀναπηρία, ἂν κάνουμε ὑπομονὴ καὶ δὲν γκρινιάζουμε, τότε ἔχουμε μεγαλύτερο μισθό. Γιατί ὅλοι οἱ ἀνάπηροι ἀποταμιεύουν. Ἐνας κουφὸ αὐτί, ἕνας τυφλὸς ἀπὸ τὸ τυφλὸ μάτι, ἕνας κουτσὸς ἀπὸ τὸ κουτσὸ πόδι. Εἶναι μεγάλη ὑπόθεση! Ἄν κάνουν καὶ λίγο ἀγώνα κατὰ τῶν ψυχικῶν παθῶν, θὰ ἔχουν νὰ λάβουν καὶ στεφάνια ἀπὸ τὸν Θεό. Βλέπεις, οἱ ἀνάπηροι πολέμου παίρνουν σύνταξη, παίρνουν καὶ παράσημα.

Ὅποιος ἔχει ὁμορφιά, λεβεντιά, υἰγεία, καὶ δὲν ἀγωνίζεται νὰ κόψη τὰ ἐλαττώματά του, θὰ τοῦ πῆ ὁ Θεός: «Ἀπήλαυσες στὴν ζωὴ σου τὰ ἀγαθὰ σου, τὴν λεβεντιά σου! Τί σοῦ χρωστῶ τώρα; Τίποτε». Ἐνῶ ὅποιος ἔχει μία ἀναπηρία – εἴτε ἔτσι γεννήθηκε, εἴτε τὴν κληρονόμησε ἀπὸ τοὺς γονεῖς του, εἴτε τὴν ἀπέκτησε ἀργότερα -, πρέπει νὰ χαίρεται, γιατί ἔχει νὰ λάβῃ στὴν ἄλλη ζωὴ. Ὅταν μάλιστα δὲν ἔχει φταίξει, θὰ ἔχει καθαρὸ οὐράνιο μισθό, χωρὶς κρατήσεις. Δὲν εἶναι μικρὸ πράγμα μία ὀλόκληρη ζωὴ νὰ μὴν μπορῆ κάποιος λ.χ. νὰ ἀπλώσῃ τὸ πόδι του, νὰ μὴν μπορῆ νὰ καθήσῃ, νὰ μὴν μπορῆ νὰ κἀνῃ μετάνοιες κ.λπ. Στὴν ἄλλη ζωὴ ὁ Θεὸς θὰ τοῦ πῆ: «Ἔλα, παιδί μου, κάθησε πιά αἰώνια ἄνετα σ’ αὐτὴν τὴν πολυθρόνα». Γι’ αὐτὸ λέω, χίλιες φορές νὰ εἶχα γεννηθῆ καθυστερημένος διανοητικά, τυφλός, κουφός, γιατί θὰ εἶχα νὰ λάβω τότε ἀπὸ τὸν Θεό.

Οἱ ἀνάπηροι, ἐὰν δὲν γογγύζουν, ἀλλὰ δοξολογοῦν ταπεινὰ τὸν Θεὸ καὶ ζοῦν κοντὰ Του, θὰ ἔχουν τὴν καλύτερη θέση στὸν Παράδεισο. Ὁ Θεὸς θὰ τοὺς κατατάξῃ μὲ τοὺς Ὁμολογητὲς καὶ τοὺς Μάρτυρες, ποὺ ἔδωσαν γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τους, καὶ τώρα στὸν Παράδεισο φιλοῦν μὲ εὐλάβεια συνέχεια τὰ πόδια καὶ τὰ χέρια τοῦ Χριστοῦ.

- Καὶ ὅταν, Γέροντα, κάποιος εἶναι λ.χ. κουφὸς καὶ γκρινιάρης;

- Καὶ τὰ μικρὰ παιδιὰ γκρινιάζουν. Ὁ Θεὸς σὲ πολλὰ δὲν δίνει σημασία. Βλέπετε, οἱ

καλοὶ γονεῖς ἀγαποῦν ὅλα τὰ παιδιὰ τους ἐξίσου, ἀλλὰ δείχνουν ἰδιαίτερο ἐνδιαφέρον γιὰ τὰ ἀδύνατα ἢ τὰ ἀνάπηρα. Τὸ ἴδιο κάνει καὶ ὁ Θεός, ὁ Καλός μας Πατέρας, γιὰ τὰ παιδιὰ Του ποὺ εἶναι ἀδύνατα σωματικὰ ἢ πνευματικὰ, ἀρκεῖ αὐτὰ νὰ ἔχουν ἀγαθὴ διάθεση καὶ νὰ Τοῦ δίνουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπεμβαίνῃ στὴν ζωὴ τους.

Τὰ καθυστερημένα παιδιὰ

Οἱ μάνες ποὺ ἔχουν καθυστερημένα παιδιὰ, ποὺ κάνουν συνέχεια σκηνές, ποὺ λερώνουν, τί τραβᾶνε οἱ καημένες! Μαρτύριο! Γνώρισα μία μάνα ποὺ ἔχει κοτζᾶμ παιδὶ καὶ δὲν μπορεῖ νὰ τὸ κουμαντάρῃ, γιατί κάνει κάτι ἀταξίες!... Τὸ καημένο παίρνει τὶς ἀκαθαρσίες καὶ πασαλείβει τὰ ντουβάρια, τὰ σεντόνια... Ἡ μάνα νὰ συμμαζεύῃ, νὰ καθαρίζῃ τὸ σπίτι, νὰ κἀνῃ ὅλο τὸ νοικοκυριό, καὶ αὐτὸ νὰ τὰ κἀνῃ ὅλα ἄνω-κάτω, ὅλα νὰ τὰ λερώνῃ. Νὰ κρύβῃ ἢ φουκαριάρα τὰ ἀπορρυπαντικὰ καὶ αὐτὸ νὰ τὰ βρίσκῃ καὶ νὰ τὰ πίνῃ! Ὀλόκληρα ντουλάπια τὰ πετάει κάτω ἀπὸ τὸ μπαλκόνι. Φύλαξε ὁ Θεὸς καὶ δὲν σκότωσε κανέναν μέχρι τώρα. Καὶ δὲν εἶναι μία μέρα καὶ δύο. Χρόνια ὀλόκληρα εἶναι ἡ κατάστασι!

- Μπορεῖ, Γέροντα, κάποιος ποὺ εἶναι λειψὸς στὸ μυαλὸ νὰ ἔχει ταπείνωσι καὶ καλωσύνη;

- Πῶς δὲν μπορεῖ! Νά, αὐτὸ τὸ παιδάκι ποὺ ἔρχεται συχνὰ ἐδῶ στὸ μοναστήρι μπορεῖ νὰ εἶναι διανοητικὰ καθυστερημένο, ἀλλὰ τὴν καλωσύνη ποὺ ἔχει αὐτό, ποῖος λογικὸς ἄνθρωπος τὴν ἔχει; Τί προσευχὴ, τί μετάνοιες κάνει! Ὅταν μὲ τὴν κήλη δυσκολευόμουν νὰ κἀνω μετάνοιες, τοῦ εἶπαν οἱ γονεῖς του: «Ὁ Παππούλης εἶναι ἄρρωστος• δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ μετάνοιες». «-Κἀνω ἴγῳ», εἶπε ἐκεῖνο, καὶ ἔκανε μετὰ μετάνοιες γιὰ μένα καὶ γινόταν μούσκεμα στὸν ἰδρώτα. Πόσο φιλότιμο, πόση ἀρχοντιὰ ἔχει! Μία φορὰ τὸ ἔδειρε ἓνα παιδὶ στὴν γειτονιά, κι ἐκεῖνο, ἀφοῦ ἔφαγε τὸ ξύλο, τοῦ ἔδωσε τὸ χέρι καὶ τοῦ εἶπε: «Γειά, χαρά!». Ἀκοῦς; Ποῖος γνωστικὸς τὸ κάνει αὐτό, κι ἄς ἔχει διαβάσει Εὐαγγέλιο καὶ ἓνα σωρὸ πνευματικὰ βιβλία. Νά, καὶ πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες ποὺ εἶχε ἔρθει ἐδῶ ὅλη ἡ οἰκογένειά του νὰ με δῆ, αὐτὸ κάθησε δίπλα μου καὶ ἡ ἀδελφούλα του πιὸ πέρα. Μόλις εἶδε τὴν ἀδελφούλα του ποὺ κάθησε μακριὰ μου, «ἔλα, κοντὰ Παππούλη», τῆς λέει καὶ τὴν ἔβαλε δίπλα μου. Πολὺ μὲ συγκίνησε καὶ τοῦ ἔδωσα εὐλογία ἓναν μεγάλο φιλντισένιο σταυρὸ πού μοῦ εἶχαν φέρει ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα. Μόλις τὸν πῆρε στὰ χέρια του, «γιαγιὰ», εἶπε καὶ ἔδειξε πῶς θὰ τὸν βάλῃ στὸν τάφο τῆς γιαγιᾶς του! Φοβερό! Τίποτε δὲν θέλει γιὰ τὸν ἑαυτὸ του• ὅλα γιὰ τοὺς ἄλλους! Αὐτὸ θὰ πάῃ μὲ τὰ τσαρούχια στὸν Παράδεισο, ἀλλὰ θὰ βάλῃ καὶ τοὺς γονεῖς του στὸν Παράδεισο.

Μακάρι νὰ ἦμουν καὶ ἐγὼ στὴν θέσι του, καὶ ἄς μὴν καταλάβαινα καὶ ἄς μὴ

μιλοῦσα. Ἐνῶ ὁ Θεός μοῦ ἔδωσε ὅλα τὰ ἀγαθὰ, ἐγὼ τὰ ἀχρήστευσα. Στὴν ἄλλη ζωὴ θὰ κρύβονται μπροστά του ἀκόμη καὶ θεολόγοι. Μοῦ λέει ὁ λογισμὸς ὅτι οἱ θεολόγοι Ἅγιοι στὸν Οὐρανὸ δὲν θὰ εἶναι σὲ καλύτερη θέση ὡς πρὸς τὴν γνώση τοῦ Θεοῦ ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδάκια. Ἴσως σ' αὐτὰ νὰ δώση ὁ δίκαιος Θεὸς καὶ κάτι παραπάνω, γιατί ἐδῶ ἔζησαν στερημένα.

- Γέροντα, ὅταν μελαγχολῆ κανεὶς, τί πρέπει νὰ κάνη, γιὰ νὰ τὸ ξεπεράση;

- Χρειάζεται θεία παρηγοριά.

- Καὶ πῶς θὰ τὴν πάρη;

- Νὰ γαντζωθῆ στὸν Χριστὸ καὶ ὁ Χριστὸς θὰ τοῦ τὴν δώση. Πολλὲς φορὲς μπλέκεται τὸ φιλότιμο μὲ τὸν ἐγωισμό. Οἱ περισσότεροὶ σχιζοφρενεῖς εἶναι εὐαίσθητες ψυχές. Τυχαίνει νὰ συμβῆ ἓνα τιποτένιο πράγμα ἢ κάτι ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἀντιμετωπίσουν καὶ ὑποφέρουν πολὺ. Ἄλλος σκοτώνει ἄνθρωπο καὶ εἶναι σὰν νὰ μὴ συμβαίνει τίποτε, ἐνῶ ἓνας εὐαίσθητος, ἓνα γατάκι ἂν πατήση λίγο στὸ πόδι κατὰ λάθος, ὑποφέρει καὶ δὲν κοιμᾶται ἀπὸ τὴν στενοχώρια του. Καὶ ἅμα δὲν κοιμηθῆ δύο-τρία βράδια, μετὰ φυσικὰ θὰ τρέξη στὸν γιατρό.

- Γέροντα, ἡ ψυχολογία λέει ὅτι, γιὰ νὰ βοηθηθῆ ἓνας ψυχοπαθής, πρέπει νὰ λείψη τὸ αἴτιο.

- Ναί, ἀλλὰ ἂν ὑπάρχη αἴτιο. Γιατί μερικὲς φορὲς, ἐνῶ κάποια πράγματα εἶναι φυσιολογικά, δικαιολογοῦνται κατὰ κάποιον τρόπο, οἱ ἄνθρωποι μπαίνουν σὲ λογισμοὺς, ποὺ πᾶνε νὰ παλαβώσουν. «Μήπως ἔχω κάτι κληρονομικό; μήπως δὲν εἶμαι καλά;», λένε. Γνώρισα ἓνα παλληκάρι ποὺ σπούδαζε, διάβαζε ἔντεκα ὥρες τὸ εἰκοσιτετράωρο καὶ ἔπαιρνε ὑποτροφία. Βοηθοῦσε καὶ τὴν οἰκογένειά του, γιατί ὁ πατέρας του ἦταν ἄρρωστος. Στὸ τέλος κουράστηκε, γιατί ἦταν εὐαίσθητο• εἶχε συνεχῶς πονοκεφάλους καὶ μὲ πολὺ κόπο πῆρε τὸ πτυχίο. Εἶχε μετὰ λογισμοὺς μήπως ἦταν κληρονομικό. Τί κληρονομικό; Μὰ καὶ μόνον ἂν διαβάζη κανεὶς ἔντεκα ὥρες τὴν ἡμέρα, θὰ πάθῃ ὑπερκόπωση, πόσο μᾶλλον νὰ βοηθᾶ καὶ τοὺς γονεῖς καὶ νὰ εἶναι καὶ εὐαίσθητος.

- Γέροντα, ἓνα παιδὶ παρουσίασε κάποια μελαγχολία μετὰ τὴν αὐτοκτονία τοῦ πατέρα του. Μήπως εἶναι κληρονομικό;

- Μπορεί να τραυματίσθηκε ψυχικά το παιδί. Δεν είναι απόλυτο ότι αυτό είναι κληρονομικό. Ύστερα δεν ξέρουμε και ο πατέρας σε τί κατάσταση βρέθηκε και αυτοκτόνησε. Βέβαια, ένα παιδί που ο πατέρας του είναι κλειστός εκ φύσεως χρειάζεται βοήθεια. Γιατί, αν συνεχίσει και αυτό να είναι κλειστό - έχει και τον λογισμό μήπως είναι κάτι κληρονομικό -, μπορεί να άρρωσθήση.

Ο Θεός πάντοτε επιτρέπει να δοκιμασθῆ ὁ ἄνθρωπος ὅσο ἀντέχει, ἀλλὰ προστίθενται καὶ οἱ κοροϊδίες τῶν ἀνθρώπων, ὁπότε κάμπτεται ἡ ψυχὴ ἀπὸ τὸ ἐπιπλέον βᾶρος καὶ γογγύζει. Τοὺς τρελοὺς οἱ ἄνθρωποι τοὺς ἀποτρελαίνουν. Στὴν ἀρχὴ ἡ τρέλα οἰκονομείται. Παλιὰ δὲν ὑπῆρχαν ψυχιατρεῖα καί, ἂν ἦταν κανεὶς τρελός, τὸν ἔκλειναν σὲ κάποιο δωμάτιο μὲ σιδεριές! Ἦταν μία, Περιστέρω τὴν ἔλεγαν, πού τὴν εἶχαν κλεισμένη στὸ σπίτι! Τὰ παιδιὰ τὴν πετροβολοῦσαν, τὴν κοροΐδευαν. Ἀγρίευε ἡ φουκαριάρα, ἔπιανε τὶς σιδεριές, φώναζε καὶ ὅ,τι ἔβρισκε μπροστὰ τῆς τὸ πετοῦσε ἔξω! Στὴν ἄλλη ζωὴ ὅμως θὰ δῆς ἡ Περιστέρω νὰ ξεπερνᾷ πολλές γνωστικές.

Θυμᾶμαι καὶ μία ἄλλη περίπτωση. Ἦταν μία οἰκογένεια πού ἡ μεγάλη κόρη τους ἦταν λίγο λειψή, ἀλλὰ εἶχε πολλὴ καλοσύνη. Ἦταν σαράντα ἐτῶν, ἀλλὰ ἦταν σὰν πέντε. Τί σκηνὲς τῆς ἔκαναν μικροὶ-μεγάλοι! Μία φορὰ τὴν ἄφησαν οἱ γονεῖς τῆς νὰ μαγειρέψῃ κι ἐκεῖνοι πῆγαν στὸ χωράφι. Θὰ ἐρχόταν ὁ ἀδελφός τῆς ἀπὸ τὸ χωράφι, γιὰ νὰ φέρῃ τὰ καλαμπόκια, καὶ θὰ ἔπαιρνε τὸ φαγητὸ νὰ τὸ πάῃ στὸ χωράφι νὰ φᾶνε οἱ γονεῖς τους καὶ οἱ ἐργάτες. Μάζεψε ἡ καημένη ἀπὸ τὸν κῆπο κολοκυθάκια, μελιτζάνες, φασολάκια καὶ τὰ εἶχε ἔτοιμα νὰ τὰ μαγειρέψῃ. Πάει ἡ μικρότερη ἀδελφὴ τῆς, πού ἦταν σωστὸς πειρασμός, τραβάει τὸν γαίδαρο ἀπὸ τὸ αὐτὶ καὶ τὸν βάζει καὶ τὰ τρώει ὅλα! Ἄντε μετὰ ἡ καημένη νὰ πάῃ νὰ μαζέψῃ ἄλλα. Καὶ δὲν εἶπε τίποτε. Μέχρι νὰ τὰ ἐτοιμάσῃ ξανά, ἦρθε ὁ ἀδελφός τῆς, καὶ αὐτὴ μόλις τότε ἔβαζε φαγητὸ στὴν φωτιά. Ξεφόρτωσε τὰ ζῶα καί, ὅταν εἶδε ὅτι δὲν ἦταν ἔτοιμο τὸ φαγητό, τῆς ἔδωσε ἕνα ξύλο! Τί ταλαιπωρία περνοῦσε κάθε μέρα! Ἡ μάνα τῆς ἡ φουκαριάρα παρακαλοῦσε νὰ πεθάνῃ πρῶτα ἡ κόρη τῆς καὶ μετὰ αὐτή, γιατί σκεφτόταν ποιὸς θὰ τὴν φρόντιζε. Καὶ πράγματι, πέθανε πρῶτα ἡ κόρη καὶ ὕστερα ἡ μάνα.

Πάντως, αὐτοὶ πού δὲν εἶναι καλὰ στὸ μυαλό, εἶναι καλύτερα ἀπὸ πολλοὺς ἄλλους. Ἔχουν τὸ ἀκαταλόγιστο καὶ χωρὶς ἐξετάσεις περνοῦν στὴν ἄλλη ζωὴ.

Ἡ σωστὴ τοποθέτηση τῶν γονέων γιὰ τὴν ἀναπηρία τῶν παιδιῶν τους

Ἐπάρχουν μητέρες πού, ἂν διαπιστωθῆ κατὰ τὴν ἐγκυμοσύνη ὅτι τὸ παιδάκι πού θὰ γεννήσουν θὰ εἶναι ἀνάπηρο ἢ διανοητικὰ καθυστερημένο, κάνουν ἔκτρωση καὶ τὸ

σκοτώνουν. Δεν σκέφτονται ὅτι καὶ αὐτὸ ἔχει ψυχὴ. Πόσοι πατέρες ἔρχονται καὶ μοῦ λένε: «Τὸ δικό μου τὸ παιδί νὰ εἶναι σπαστικό; Γιατί νὰ τὸ κάνη ἔτσι ὁ Θεός; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ ἀντέξω». Πόση ἀναίδεια πρὸς τὸν Θεὸ ἔχει αὐτὴ ἡ ἀντιμετώπιση, πόσο πείσμα, πόσο ἐγωισμὸς. Αὐτοί, νὰ τοὺς βοηθήσῃ ὁ Θεός, νὰ γίνουν χειρότεροι. Κάποτε ἤρθε στὸ Καλύβι μὲ τὸν πατέρα του ἕνας φοιτητὴς ποὺ εἶχε πάθει τὸ μυαλό του ἀπὸ λογισμοὺς καὶ τοῦ εἶχαν κάνει ἠλεκτροσόκ. Τὸ καημένο εἶχε στριμωχθῆ πολὺ ἀπὸ τὸ σπίτι του. Εἶχε καὶ μία εὐλάβεια! Ἔκανε μετάνοιες καὶ χτυποῦσε τὸ κεφάλι του κάτω στὸ χῶμα. «Μήπως λυπηθῆ τὸ χῶμα ὁ Θεός, ἔλεγε, καὶ λυπηθῆ καὶ ἐμένα ποὺ τὸ χτύπησα». Δηλαδή μήπως λυπηθῆ ὁ Θεὸς τὸ χῶμα ποὺ πόνεσε ἀπὸ τὸ δικό του χτύπημα καὶ λυπηθῆ κι ἐκεῖνον. Μοῦ ἔκανε ἐντύπωση! Αἰσθανόταν τὸν ἑαυτὸ του ἀνάξιο. Ὅποτε ζοριζόταν, ἐρχόταν στὸ Ὅρος. Τοῦ τακτοποιοῦσα τοὺς λογισμοὺς, περνοῦσε ἕναν-δύο μῆνες καλὰ καὶ ὕστερα πάλι τὰ ἴδια. Ὁ πατέρας του δὲν ἤθελε νὰ βλέπουν οἱ γνωστοί τους τὸ παιδί, γιατί θιγόταν ἡ ὑπόληψή του. Ὑπέφερε ἀπὸ τὸν ἐγωισμὸ του. «Ἐκτίθεμαι στὸν κόσμον μὲ τὸν γιό μου», μοῦ εἶπε. Μόλις τὸ ἀκούει τὸ παιδί, τοῦ λέει: «Βρέ, νὰ ταπεινωθῆς. Ἐγὼ εἶμαι τρελὸς καὶ κινοῦμαι ἄνετα. Θὰ μὲ βάλῃς σὲ καλούπια; Νὰ ξέρῃς ὅτι ἔχεις ἕνα τρελὸ παιδί καὶ νὰ κινῆσαι ἄνετα. Ὁ μόνος εἶσαι ποὺ ἔχεις τρελὸ παιδί;» Σκέφθηκα: «Ποιὸς εἶναι τώρα ἀπὸ τοὺς δύο τρελός;».

Βλέπετε ποῦ ὀδηγεῖ πολλὰς φορὲς ὁ ἐγωισμὸς; Νὰ θέλῃ ὁ πατέρας ἀκόμη καὶ τὴν καταστροφὴ τοῦ παιδιοῦ του! Καὶ στὸν κόσμον ὅταν ἤμουν, γνώριζα ἕναν καθυστερημένο διανοητικά, ποὺ οἱ συγγενεῖς του, ὅταν πηγαιναν κάπου μὲ καμιὰ συντροφιά, δὲν τὸν ἔπαιρναν μαζί τους, γιὰ νὰ μὴ ντροπιαθοῦν! Καὶ ἐμένα μὲ κορόιδευαν, ἐπειδὴ καταδεχόμουν νὰ συζητᾶω μαζί του. Ἐγὼ ὅμως τὸν εἶχα σὲ καλύτερη θέση στὴν καρδιά μου ἀπὸ ὅ,τι ἐκείνους.

[i] Ὁ Γέροντας χρησιμοποιοῦσε τὴν λέξη «μπανταλὸς» μὲ τὴν σημασίαν τοῦ «χαζούλικος».

Πηγή: agiazoni.gr